

Brief/oproep SOS Ter Apel

Ruim twee jaar geleden luiden wij de noodklok vanwege de wantoestanden in het vluchtelingenkamp Moria op het Griekse eiland Lesbos. Duizenden vluchtelingen leefden opeengepakt in provisorische tentjes in een overbevolkt kamp waar aan alles tekort was. Er waren talloze uitbraken van infectieziekten zoals schurft en bloederige diarree, en tal van onbehandelde chronische aandoeningen. Daarnaast zagen we buitensporig veel psychiatrische problematiek: depressie, psychose en automutilatie leidend tot zelfmoord. De grote fysieke en mentale schade die wij als Europa deze mensen aandeden door hen jarenlang structureel te negeren, druist volledig in tegen de eed van Hippocrates die wij artsen hebben gezworen. Toen de dreiging van Covid mogelijk catastrofale effecten zou hebben voor de ernstig verzwakte populatie van het vluchtelingenkamp konden we als artsen niet meer in stilte blijven werken en sloegen wij alarm. Nederlandse en Europese politici hielden zich doof. Het beleid is aan de randen van Europa nog inhumaner geworden: pushbacks zijn openlijk tot praktijk geworden. Hierdoor worden duizenden vluchtelingen de dood in gejaagd zodat ze die inhumane kampen niet eens meer kunnen bereiken.

Wie had kunnen voorzien dat we ruim twee jaar later een kopie van deze beschamende kampen zouden aantreffen midden in ons eigen land? Wie nog de illusie had dat dit gave Nederland een land is waar we beschaafd met elkaar omgaan, wordt nu wakker geschud door de beelden van de situatie in Ter Apel.

In dit land zijn alle middelen en kennis aanwezig om mensen adequate opvang en zorg te bieden. De 20.000 kampeerders op Lowlands zijn van alle gemakken voorzien, maar 125 kilometer verderop in Ter Apel lukt het niet om 700 vluchtelingen te voorzien van onderdak, sanitair, voedsel en medische zorg. Met fatale gevolgen: een baby die door onduidelijke omstandigheden overlijdt, mensen met hartfalen en ernstige suikerziekte die door Artsen zonder Grenzen met spoed naar het ziekenhuis zijn gestuurd.

Net als Moria is Ter Apel niet een spontaan probleem dat zich plotseling aandient. Het wanbeleid van het afgelopen decennium ondermijnt de solidariteit met kwetsbare groepen. Politiek en media jagen dit sentiment verder aan met de suggestie dat tsunami's van gelukszoekers onze kant op komen. En dat terwijl er in deze twee vluchtelingenkampen sprake is van een relatief kleine groep mensen in nood.

Het huidige kamp Moria kan opgeheven worden als de 25 Europese landen ieder slechts 40 vluchtelingen zouden opnemen. Het huidige probleem in Ter Apel is opgelost als elke gemeente in Nederland twee (!) vluchtelingen opneemt.

In beide gevallen weigert het kabinet Rutte om verantwoordelijkheid, medemenselijkheid en leiderschap te tonen. Onder het mom van voorkomen van de aanzuigende werking op meer vluchtelingen worden weerloze mensen in Ter Apel en Moria geofferd. Mogelijk nog desastreuzer is de gelijktijdige weg blazende werking op solidariteit in onze samenleving de afgelopen tien jaar.

Als artsen zijn wij om beide zaken zeer bezorgd en wij roepen de politiek op tot een drastische koerswijziging. Allereerst worden mensenrechten en de eed van Hippocrates stelselmatig geschonden, en ten tweede is het duidelijk dat artsen, ander medisch personeel en hulpverleners niet alle zorg op zich kunnen nemen. Zorgen doe je met elkaar en voor elkaar, ongeacht kleur, leeftijd en afkomst. Dat zou elke politicus toch moeten weten.

#SOSMoria

Steven van de Vijver, huisarts

Sanne van der Kooij, gynaecoloog

